

[Lone Dybkjær]

Jeg skal i øvrigt henvise til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager dette. Jeg anbefaler hermed beslutningsforslaget til tingets velvillige behandling.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene:

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Det som nr. 1 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. S 177), der er stillet af Dohrmann (FP) til statsministeren, udgår til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 192

2) Til statsministeren af:

Poulsgaard (FP):

»Hvilke modforholdsregler agter regeringen at tage, såfremt de radikale får held til at forringe finansloven med 10 mill. kr., for at Statens Kunstfond kan få de 10 mill. kr. mere til uddeling?«

Skriftlig begrundelse

Under debatten den 28. oktober d.å. bebudede de radikale, at de ville stille krav om øgede bevillinger til kunstfonden, og den 10. november meddeler Radioavisen, at de radikale vil stille ændringsforslag til finansloven om en fordobling af kunststøtten fra de nuværende 10 mill. kr. til 20 mill. kr.

Af udtalelserne i pressen fremgår, at socialdemokratiet agter at støtte et sådant forslag.

Såfremt det er tilfældet, er der jo flertal i folketinget herfor, hvorfor spørgeren allerede nu gerne vil have statsministeren til – i god tid før finanslovens vedtagelse – at tilkendegive, hvilke konsekvenser det vil få. For det er vel givet, at øser vi 10 mill. kr. mere ud på en overflødig kunstfond, skal vi have de 10 mill. kr. ind andre steder.

For øvrigt må man næsten tage sig til hovedet over, at et sådant forslag kommer fra et parti, der kalder sig husmændenes parti. Hvor mange velbjærgede kunstnere er det, der nu skal støttes af den lille arbejdsindtægt, som husmanden eller havnearbejderen eller slagteriarbejderen skal aflevere i skat m.v.?

Det er den ene side af sagen. Den anden er, at man så flot afviser, at politikerne skal gå ned i løn, men man afviser ikke, at der sker indgreb over for de svage stillede i samfundet, indgreb, som spørgeren kan have fuld forståelse for er nødvendige. Men at man så i en sådan situation er så provokerende, at man laver et forslag om at øge midlerne i kunstfonden, det er for skrap.

I sit svar må statsministeren meget gerne nævne, hvilke bedrifter samme kunstfond har udført, der fortjener, at den skal have alle disse mange millioner.

Det kan vel for øvrigt ikke være statsministeren ubekendt, at enhver opinionsundersøgelse, der er foretaget, siden det i 1964 vedtoges i folketinget at oprette kunstfonden, har vist, at det store, store flertal i befolkningen er imod den helt overflødige lovgivning på dette område.

Poulsgaard (FP):

10 mill. kr. er jo ikke meget i den butik, statsministeren regerer, men på den anden side er 10 mill. kr. en slags penge, og specielt hvis det er 10 mill. kr., der skal gå til noget så overflødigt som Statens Kunstfond. Jeg har beklaget før, at statsministeren i åbningstalen mente, at vi stadig væk skulle have råd til at leve med den kulturstøtte, der finder sted her i landet. Det må vi jo så tage til efterretning, men derfra og til, som de radikale vil, at forhøje støtten til kunstfonden med 10 mill. kr. er der et spring. Nu har de radikale jo travlt, for de skal være et grønt parti og et kulturelt parti, de skal jo være så mange ting. Men hvilke konsekvenser mener statsministeren det får? Kan man bare sådan lige tage 10 mill. kr. mere og dele ud til en befolkningsgruppe, der i hvert fald ikke er i klemme, nemlig kunstnerne? Jeg kunne nævne andre befolkningsgrupper, der er betydelig mere i klemme end kunstnerne. På den baggrund synes jeg nok, at spørgsmålet er relevant, og at man kan tillade sig at stille det spørgsmål til landets regeringschef. Derfor er vi nogle stykker, der med interesse vil afvente, hvad statsministeren vil svare.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Nu må hr. Poulsgaard ikke gøre mig ansvarlig for det radikale venstres eller fremskridtspartiets standpunkter, selv om vi som